

Autoarea bestsellerului *Cei șapte soți ai lui Evelyn Hugo*

TAYLOR JENKINS REID

TRADUCERE DE ALINA BĂLTĂC

Între două iubiri

ROMANCE

LEDA BAZAAR

TAYLOR JENKINS REID

*Între
două
iubiri*

Traducere din limba engleză de
ALINA BĂLTÂC

LEDA BAZAAR

NU APUC BINE SĂ TERMIN CINA ALĂTURI DE FAMILIE ȘI de logodnic, că mă sună soțul.

Tatăl meu împlinește 64 de ani. Sărbătoritul poartă puloverul lui preferat, unul din cașmir, de un verde vânătoresc, pe care sora mea mai mare, Marie, și cu mine i l-am dăruit acum vreo doi ani. Cred că, de fapt, acesta este motivul pentru care îi place atât de mult! Bine, și pentru că este din cașmir. Nu-mi fac iluzii în privința asta!

Îmbrăcată cu o bluză albă, vapoasă, și pantaloni kaki, mama stă lângă el și încearcă să-și rețină zâmbetul. Știe bine că, din clipă în clipă, se va îndrepta către sărbătorit, în acordurile tradiționalului „Mulți ani trăiască”, o prăjitură minusculă, cu o lumânare deasupra. Mama se bucură mereu ca un copil când e vorba de surprize.

Părinții mei sunt căsătoriți de 35 de ani. Au crescut doi copii și conduc împreună o librărie care se bucură de succes. Au două nepoate adorabile. Una dintre fiice urmează să preia afacerea familiei. Au realizat multe lucruri de care să fie mândri. Aceasta chiar este o aniversare fericită pentru tata!

Marie stă de cealaltă parte a mamei, și, în momente ca asta, când ele două sunt una lângă alta, privind în aceeași

direcție, îmi dau seama cât de mult se aseamănă. Păr șaten, într-o nuanță ciocolatie, ochi verzi, siluete delicate.

Eu sunt cea care s-a ales cu fundul mare.

Din fericire, am ajuns să îl apreciez așa cum e. Desigur, există nenumărate cântece care proslăvesc un posterior bine definit, iar dacă cei treizeci de ani ai mei m-au învățat ceva, acel lucrul este că sunt pregătită să fiu eu însămi, fără să-mi pese de gura lumii.

Apropo, numele meu este Emma Blair și sunt o femeie cu fundul mare.

Am 31 de ani, 1,67 de metri înălțime, păr blond și o tunsoare băiețească crescută un pic cam mult. Ochii căprui îmi sunt eclipsați de o constelație de pistrii în partea superioară a obrazului drept. Tata glumește adesea că poate desluși Carul Mic acolo.

Săptămâna trecută, la capătul a două luni de căutări și cazne, logodnicul meu, Sam, mi-a dăruit inelul de logodnă. Este vorba despre un diamant solitaire, montat pe o verigă din aur roz. Cu toate că nu este primul meu inel de logodnă, este prima dată când port un diamant. Când mă privesc, asta e tot ce văd.

— O, nu! exclamă tata când observă că spre noi se îndreaptă trei chelneri care aduc o felie de tort cu o lumânare aprinsă. O, vai, doar nu ați făcut asta...

Nu vorbim aici de vreo falsă modestie. Tata chiar roșește când oamenii îi cântă „Mulți ani trăiască”.

Mama se uită în spate, ca să vadă la ce se uită sărbătoritul.

— Oh, Colin! îi spune ea. Relaxează-te! E ziua ta...

Chelnerii cotesc brusc la stânga și se îndreaptă către o altă masă. Se pare că tata nu este singura persoană care își serbează azi ziua de naștere. Mama observă ce s-a întâmplat și încearcă să dregă busuiocul:

— ...motiv pentru care nu le-am spus să îți aducă o prăjitură, explică ea.

— O, las-o baltă! îi zice tata. Te-ai dat singură de gol!

Chelnerii au terminat la masa respectivă, iar un alt angajat al restaurantului iese din bucătărie cu încă o felie de tort. Acum se îndreaptă spre noi.

— Dacă vrei să te ascunzi sub masă, le voi spune că nu ești aici! îi sugerează Sam.

Ei bine, Sam este chipeș într-un mod... prietenos – ceea ce cred că ar putea fi cel mai potrivit mod de-a fi chipeș –, cu ochi căprui, calzi, care par să privească totul cu tandrețe. Și e amuzant. Cu adevărat amuzant! După ce eu și Sam am început să ne întâlnim, am observat că ridurile mele datorate râsului au devenit mai adânci. Cel mai probabil, acest lucru are legătură cu faptul că înaintez în vârstă. Totuși, nu pot scăpa de sentimentul că ridurile mele au drept principală cauză faptul că râd mai mult decât am făcut-o vreodată. Ce altceva ți-ai mai putea dori de la persoana de lângă tine decât bunătate și umor? Sunt sigură că, pentru mine, nimic altceva nu contează cu adevărat.

Sosește tortul, cântăm cu toții tare, iar tata se înroșește ca o sfeclă. Apoi chelnerii se întorc la treaba lor, iar noi rămânem cu o felie supradimensionată de tort de ciocolată cu înghețată de vanilie.

Ni s-au lăsat cinci linguri, dar tata le înhață imediat pe toate.

— Habar n-am de ce au lăsat atâtea linguri! Am nevoie doar de una, zice el.

Mama se repede să îi smulgă una.

— Ashley, nu așa de repede! îi spune el. Am îndurat umilința. Ar trebui să mă înfrupt singur din prăjitură.

— Dacă e pe-așa, spune Marie, luna viitoare, de ziua mea, vă rog să mă faceți să trec prin aceeași caznă! Merită!

Marie ia o înghițitură din cola ei dietetică, apoi verifică ora pe telefon. Soțul său, Mike, este acasă cu nepoatele mele, Sophie și Ava. Marie rareori le lasă în grija altcuiva foarte mult timp.

— Ar trebui să plec! ne anunță Marie. Îmi pare rău, dar...

Nu trebuie să ne ofere nicio explicație. Părinții noștri se ridică și o îmbrățișează de rămas-bun.

Odată ce pleacă, iar tata e în sfârșit de acord să ne lase pe toți să mâncăm din tort, mama spune:

— Poate sună prostesc, dar îmi lipsește asta! Mi-e dor de vremurile când plecam de undeva devreme pentru că eram mai mult decât încântată să mă întorc la fetițele mele!

Știu ce urmează.

Am 31 de ani și sunt pe cale să mă căsătoresc. Știu exact ce urmează.

— Voi doi v-ați gândit când ați putea să vă întemeiați o familie?

Fac eforturi să nu-mi dau ochii peste cap.

— Mamă...

Sam râde deja. Își permite luxul ăsta. Femeia asta este mama lui doar cu titlu onorific.

— Aduc în discuție chestiunea doar pentru că apar din ce în ce mai multe studii despre pericolele de a aștepta prea mult pentru a avea un copil, adaugă mama.

Întotdeauna există studii care demonstrează că ar trebui să mă grăbesc și studii care demonstrează că ar trebui să aștept, așa că am decis să am un copil când o să fiu naibii pregătită, indiferent ce citește mama în *Huffington Post*.

Din fericire, expresia mea o face să dea înapoi.

— Nu contează, nu contează! spune ea, fluturând mâna în aer. Încep să mă comport ca propria mamă. Uită ce am zis! O să încetez să mai fac asta!

Tata râde și o cuprinde cu brațul.

— Bine! zice el. Am intrat în comă diabetică, și sunt sigur că Emma și Sam au lucruri mai bune de făcut decât să stea în oraș cu noi. Să cerem nota de plată!

Cincisprezece minute mai târziu, ne aflăm toți patru în fața restaurantului și ne îndreptăm spre mașini.

Port o rochie-pulover bleumarin cu mâneci lungi și groase și colanți, straturi de haine suficiente ca să mă apere de aerul răcoros al serii. Aceasta este una dintre ultimele nopți în care merg undeva fără haină de lână.

Suntem chiar la sfârșitul lunii octombrie. Toamna s-a instalat deja și a pus stăpânire pe întreaga regiune New England. Frunzele sunt galbene și roșii, înainte de a deveni maronii și sfărâmicioase. Sam a venit deja o dată acasă la ai mei pentru a curăța curtea. Când va sosi decembrie, iar temperaturile vor fi în cădere liberă, el și Mike vor da zăpada la o parte cu lopata.

Dar deocamdată aerul păstrează încă un pic de căldură, așa că îl savurez cât mai pot. Când locuiam în Los Angeles, nu am apreciat niciodată nopțile calde. Nu savurezi lucrurile care durează pentru totdeauna. Este unul dintre motivele pentru care m-am mutat înapoi în Massachusetts.

În timp ce mă îndrept spre mașină, aud sunetul slab al unui mobil. Îl ascult o vreme, până îmi dau seama că vine din poșetă; asta se întâmplă exact când îl aud pe tata insistând ca Sam să-i dea câteva lecții de chitară. Tata are enervantul obicei de a dori să învețe să cânte la toate instrumentele la care o face Sam, confundând faptul că Sam este profesor de muzică cu cel că Sam este profesorul *lui* de muzică.

Umblu prin poșetă, căutându-mi telefonul și apucând singurul lucru aprins și care sclipește. Nu recunosc numărul. Prefixul zonal 808 nu îmi este cunoscut, dar îmi stârnește interesul.

În ultimul timp, nimeni din afara obișnuitelor 978, 857, 508 sau 617 – diferitele coduri din Boston și suburbiile sale – nu are motive să mă sune.

Evident, 978 a însemnat întotdeauna acasă, indiferent de prefixul zonei în care locuiam. Poate că am petrecut un an în Sydney (612) și câteva luni umblând cu rucsacul în spate de la Lisabona (35121) la Napoli (39081). Poate că am fost în luna de miere la Mumbai (9122) și am trăit fericită, ani la rând, în Santa Monica, California (310). Dar, când a trebuit să vin „acasă”, „acasă” a însemnat 978. Și aici am rămas de atunci.

Răspunsul îmi trece prin cap.

808 este Hawaii.

— Alo? răspund la telefon.

Sam s-a întors să mă privească și, în curând, o vor face și părinții mei.

— Emma?

Vocea pe care o aud în telefon este una pe care aș recunoaște-o oriunde, oricând – o voce care mi-a vorbit zi de zi, ani și ani la rând. Una pe care am crezut că nu o voi mai auzi niciodată, una pe care nu sunt nici măcar pregătită să cred că o aud acum.

Bărbatul pe care l-am iubit de când aveam 17 ani. Omul a cărui văduvă sunt de când elicopterul lui a căzut undeva, deasupra Pacificului, iar el a dispărut fără urmă.

Jesse!

— Emma! spune el. Eu sunt! Sunt în viață. Mă auzi? Vin acasă!

Cred că toată lumea are un moment în care viața i se împarte în două. Când te uiți la propria cronologie, există un-deva, de-a lungul drumului, o bornă, un eveniment care te-a schimbat, care ți-a schimbat viața, mai mult decât celelalte.

Un moment care creează un „înainte” și un „după”.

Poate e vorba de momentul când îți întâlnești marea dragoste sau îți dai seama care e pasiunea ta, sau ai primul copil. Poate e vorba despre ceva minunat. Sau poate e vorba de ceva tragic.

Dar, când se întâmplă, îți nuanțează amintirile, îți schimbă perspectiva asupra propriei vieți și, dintr-odată, pare că toate lucrurile prin care ai trecut, care ți s-au întâmplat, intră fie sub eticheta „înainte de”, fie sub cea de „după”.

Eu, una, eram încredințată că borna mea a fost momentul când a murit Jesse.

Povestea noastră de dragoste părea să ducă într-acolo. Și tot ce s-a întâmplat de atunci părea să fie urmarea acestui fapt.

Dar acum știu că Jesse nu a murit.

Și sunt sigură că *aceasta* este borna mea.

Tot ce s-a întâmplat *înainte* de azi pare diferit acum, iar eu habar n-am ce se va întâmpla *după* asta.

ÎNAINTE

~

Emma și Jesse

Sau cum să te îndrăgostești și să te destrami în mii de bucăți

NU AM FOST NICIODATĂ GENUL CARE SĂ SE TREZEASCĂ la primul cântat al cocoșului. Totuși, ura mea pentru lumina strălucitoare a dimineții nu a fost nicicând mai aprigă decât sâmbăta, în timpul liceului, la 8.10.

Cu o precizie de ceasornic, tata bătea la ușă și îmi spunea: „Autobuzul pleacă în 30 de minute”, chiar dacă „autobuzul” era mașina lui, un Volvo, și nu se îndrepta spre școală, ci spre magazinul familiei.

Blair Books, librăria noastră, este o afacere pornită de unchiul tatălui meu în anii '60, sediul ei aflându-se și azi în același loc ca la începuturi – în partea de nord a străzii principale din Acton, Massachusetts.

Și, cumva, asta a însemnat că, din momentul în care am devenit suficient de mare pentru a deține în mod legal un loc de muncă, am început să lucrez ca librar în unele zile lucrătoare, după cursuri, dar și în fiecare sâmbătă.

Mi-au fost repartizate zilele de sâmbătă pentru că Marie voia duminicile. Ea își pusese deoparte salariile și, cu o vară în urmă, își luase o rablă de Jeep Cherokee bleumarin.

Singura dată când am pus piciorul în Jeepul lui Marie a fost în noaptea în care și-a luat mașina, când, îmbătăta de

fericire, m-a invitat la Kimball's Farm să cumpărăm niște înghețată. Am luat o gălețușă cu aromă de ciocolată pentru mama și tata, pe care însă am lăsat-o să se topească în timp ce ne-am așezat confortabil pe capota mașinii și ne-am înfruptat din propriile noastre înghețate, bucurându-ne de aerul cald de vară.

Ne-am plâns de librărie și de faptul că mama punea mereu parmezan pe cartofi. Marie mi-a mărturisit că fumase iarbă. Am promis că nu le voi spune părinților. Apoi m-a întrebat dacă m-am sărutat vreodată, iar eu m-am întors și m-am uitat în altă parte, speriată că răspunsul mi s-ar fi putut citi pe chip.

— E-n regulă! mi-a spus ea. Mulți oameni nu au parte de primul sărut până la liceu.

Purta pantaloni scurți, kaki, și o cămașă bleumarin, cele două coliere subțiri de aur căzându-i în cascadă peste claviculă, până în crăpătura sutienului. Nu își încheia niciodată nasturii cămășii până sus. Întotdeauna erau închiși mai jos decât te-ai fi putut aștepta.

— Da, știu! i-am spus.

Am observat însă că ea nu a zis ceva de genul „*Eu* nu am avut parte de primul meu sărut până la liceu”, ceea ce, desigur, era răspunsul pe care îl așteptam. Nu eram îngrijorată că nu sunt ca toți ceilalți. Eram îngrijorată că nu sunt ca *ea*.

— Lucrurile se vor îmbunătăți acum, că vei fi boboc, m-a asigurat Marie în timp ce arunca restul de înghețată de ciocolată cu mentă. Ai încredere în mine!

În acel moment, în acea noapte, aș fi avut încredere în orice mi-ar fi spus.

Dar acea seară a fost excepția din relația pe care o am cu sora mea, un moment rar de apropiere între două persoane care împart același spațiu și atât.

Până să încep primul an de liceu și să fiu în aceeași clădire cu ea în fiecare zi, dezvoltaserăm un soi de tipar care presupunea să trecem una pe lângă cealaltă pe holurile de acasă, în timpul serii, și pe cele de la școală, în timpul zilei, de parcă eram inamici în timpul acordului de încetare a focului.

Așa că imaginați-vă surpriza mea când m-am trezit la 8.10, într-o sâmbătă dimineață din primăvara clasei a IX-a, și am aflat că nu trebuie să-mi fac tura de la Blair Books!

— Marie te duce să-ți iei blugi noi, m-a anunțat mama.

— Astăzi? am întrebat-o, ridicându-mă în fund și frecându-mă la ochi, curioasă să aflu dacă asta însemna că pot dormi puțin mai mult.

— Da, la mall! a adăugat mama. Orice pereche vrei, fac eu cinste! Am pus 50 de dolari pe blatul din bucătărie. Dar, dacă cheltui mai mult de-atât, treaba ta, te descurci!

Aveam disperată nevoie de blugi noi pentru că cei vechi erau plini de găuri. Trebuia să primesc o pereche nouă, cadou de Crăciun, în fiecare an, dar eram așa de pretențioasă, așa de fixistă, în privința felului în care credeam că ar trebui să arate, că, într-un final, mama renunțase. Până în momentul acela fuseserăm deja de două ori la mall, de unde plecaserăm fără cumpărături după o oră, în tot acest timp mama încercând din răspuțeri să-și ascundă iritarea.

Se întrezărea o experiență nouă pentru mine. Toată copilăria, mama voise mereu să fie în preajma mea, tânjise după compania mea. În cele din urmă însă devenisem atât de enervantă, încât era dispusă să mă paseze altcuiva. Și cu atât mai mult într-o zi de sâmbătă.

— Și cine se va ocupa de casă? am întrebat-o, iar în clipa în care vorbele mi-au ieșit pe gură, am regretat.

Brusc, m-a cuprins neliniștea că stricasem un lucru bun. Ar fi trebuit să spun pur și simplu „Bine” și să o las așa, ca să nu o sperii.

— Băiatul pe care l-am angajat, Sam, m-a lămurit mama. Este OK. Are nevoie de slujba asta.

Sam era în clasa a X-a, iar într-o zi intrase în librărie și întrebase „Pot completa o cerere?”, chiar dacă, practic, nu făceam angajări, iar majoritatea adolescenților doreau să lucreze la magazinul de CD-uri din capătul străzii. Părinții mei îl angajaseră pe loc.

Era destul de drăguț – înalt și deșirat, cu pielea măslinie și ochi căprui-închis – și mereu binedispus, dar m-am trezit incapabilă să-l plac atunci când Marie l-a catalogat a fi „adorabil”. Nu mă puteam convinge să simpatizez ceva ce simpatiza și ea.

Ce-i drept, acest tip de gândire începea să-mi limiteze considerabil plaja de prieteni și devenea insuportabil.

Lui Marie îi plăcea de toată lumea și toată lumea o plăcea pe Marie.

Ea era Copilul de Aur, copilul predestinat să fie preferatul părinților noștri. Prietena mea, Olive, îi dăduse în taină porecla „Fiica Librarilor” pentru că ea chiar *parea* genul de fată ai cărei părinți ar deține o librărie, de parcă exista un prototip anume, iar Marie întrunea toate calitățile și le etala ca pe o medalie de onoare.

Citea cărți pentru oameni mari, scria poezii și era îndrăgostită de personaje din romane în loc de vedete de cinema. În plus, ne făcea pe mine și pe Olive să vrem să vomităm.

Când Marie era de vârsta mea, se înscrișese la un curs opțional de scriere creativă și hotărâse că vrea să „devină scriitoare”. Ghilimelele sunt necesare pentru că singurul lucru pe care îl scrisese până atunci fusese un thriller de nouă

pagini în care criminalul se dovedise a fi Emily, surioara protagonistei. Îl citisem și chiar și eu îmi dădusem seama că e o mare porcărie, dar ea îl trimisese la ziarul școlii, iar celor din redacție le plăcuse atât de mult, încât publicaseră continuarea poveștii pe parcursul a nouă săptămâni din timpul semestrului de primăvară.

Faptul că ea reușise să facă toate acestea în timp ce era și una dintre cele mai populare fete din școală nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Asta nu făcea decât să arate că, dacă ești suficient de drăguță, lipiciul la oameni vine de unul singur.

Între timp, eu citisem pe ascuns la bibliotecă ghidurile de studiu pentru elevi pentru aproape toate cărțile recomandate la cursul de engleză. Aveam în camera mea o grămadă de romane dăruite de părinți, dar refuzasem să le deschid, de teamă să nu le deteriorez cotorul.

Îmi plăceau videoclipurile muzicale, emisiunea *Thursday Must-See TV* de la NBC și toate femeile care cântau la Lilith Fair. Când mă plictiseam, frunzăream vechile numere ale mamei din *Travel + Leisure*, rupând poze și lipindu-le pe perete. Spațiul de deasupra patului meu a devenit curând un caleidoscop de coperte de revistă cu Keanu Reeves, versuri din albumele lui Tori Amos, dar și postere cu Riviera Italiană și peisajul rural francez.

Și nimeni, repet, nimeni, nu m-ar fi luat drept vreun copil popular de la școală.

Părinții mei glumeau adesea că asistenta trebuie să le fi dat greșit bebelușul la spital, iar eu râdeam când auzeam asta, dar nu o dată mi se întâmplase să mă uit la poze din copilărie cu părinții mei și apoi să mă privesc în oglindă, căutând asemănările și amintindu-mi că sunt într-adevăr fiica lor.

— Bine, grozav! i-am spus mamei, mai încântată că nu trebuie să plec la lucru decât că urma să-mi petrec timpul alături de sora mea. Când plecăm?

— Nu știi! mi-a răspuns mama. Vorbește cu Marie! Gata, am plecat la librărie! Ne vedem la cină! Te iubesc, draga mea! Să vă distrați!

După ce a închis ușa dormitorului meu, m-am întins entuziasmată înapoi pe pat, gata să mă bucur de fiecare minut de somn în plus.

Cândva, după ora 11, Marie a intrat în camera mea și m-a anunțat:

— Hai, plecăm!

Am fost în trei magazine și am încercat 12 perechi de jeansi. Unii erau prea largi, alții, prea strâmți, alții, prea sus pe talie.

Am încercat a 12-a pereche și am ieșit din cabina de probă. Marie se holba la mine, plictisită de moarte.

— Arată bine; ia-i odată! mi-a zis ea.

Era îmbrăcată din cap până-n picioare de la Abercrombie & Fitch. Era începutul noului mileniu. Toată lumea din New England purta Abercrombie & Fitch din cap până-n picioare.

— Stau ciudat pe fund, am spus, rămânând nemișcată.

Marie s-a uitat la mine de parcă aștepta ceva.

— Ai de gând să te întorci ca să pot vedea dacă stau ciudat pe fund sau ce? m-a întrebat în cele din urmă.

M-am întors.

— Te fac să arăți de parcă ai purta un scutec, a comentat Marie.

— Exact asta ziceam și eu!

Marie și-a dat ochii peste cap.

— Stai așa!

Și-a rotit apoi degetul în aer, indicându-mi că ar trebui să mă întorc în cabina de probă. Ceea ce am și făcut.

Tocmai îmi scosesem ultima pereche de blugi când Marie mi-a aruncat pe deasupra ușii o pereche de pantaloni decolorați, din aceia cu cracul drept.

— Încearcă-i pe ăștia! m-a îndemnat. Joelle poartă ceva asemănător și are fundul mare, ca al tău.

— Mulțumesc mult! i-am spus, luând jeanșii.

— Încerc doar să te ajut, mi-a replicat, apoi i-am văzut picioarele îndepărtându-se, de parcă toată discuția s-ar fi încheiat pur și simplu pentru că Marie nu mai era interesată de ea.

Am desfăcut fermoarul și mi-am pus pantalonii. A trebuit să trag de ei viguros peste șolduri și să-mi sug burta în ultimul hal ca să pot încheia nasturii. Apoi am rămas dreaptă și m-am privit în oglindă, pozând în toate felurile și întorcându-mi capul pentru a vedea cum arăt din spate.

Fundul părea să îmi crească pe zi ce trece, spre deosebire de sâni, care stagnau. Citisem destule reviste *Glamour* ale mamei ca să știu că treaba asta primise numele de „formă de pară”. Aveam abdomenul plat, dar șoldurile îmi tot creșteau. Lui Olive începuseră să îi crească sânii și avea și abdomenul mai voluminos, așa că nu o dată mă întrebam dacă nu aș prefera genul ăsta de siluetă. În formă de măr.

Dar, dacă era să fiu sinceră până la capăt, ceea ce îmi doream cu adevărat era tot ce moștenise Marie de la mama. Un fund mediu, sâni medii, păr șaten, ochi verzi și gene dese.

În schimb, moștenisem trăsăturile tatălui meu – păr nici blond, nici brunet, ochi nici căprui, nici verzi, și o siluetă unică. Odată, o întrebam pe mama de unde moștenisem picioarele scurte și solide, iar ea îmi spusese „Habar n-am,

de fapt”, de parcă ăsta nu era cel mai rău lucru pe care mi-l spusese vreodată.

Exista un singur lucru la înfățișarea mea pe care îl adoram cu adevărat. Pistruii mei, acel grup de pete întunecate de sub ochiul drept. Când eram copilă, înainte de a adormi, mama avea obiceiul să unească punctele cu degetul.

Îmi iubeam pistruii și îmi uram fundul!

Așa că, în timp ce stăteam acolo, în cabina de probă, tot ce îmi doream era o pereche de jeanși care să-mi facă fundul să pară mai mic. Ceea ce exact asta păreau să facă ultimii aleși.

Am ieșit din cabină cu gând să-i cer părerea lui Marie. Din păcate, nu se vedea pe nicăieri.

M-am întors în cabină, dându-mi seama că nu aveam cu cine să mă sfătuiesc în privința acestei decizii decât cu mine.

M-am mai privit o dată în oglindă.

Oare îmi plăceau?

M-am uitat la etichetă. 35 de dolari.

Chiar și cu TVA-ul inclus, tot îmi mai rămâneau bani ca să îmi iau niște pui teriyaki din zona restaurantelor.

I-am dat jos, m-am îndreptat către casă și i-am înmănat vânzătoarei banii primiți de la părinți. Am fost recompensată cu o pungă în care se afla o pereche de jeanși pe care nu îi detestam.

Marie tot nu se zărea pe nicăieri..

Am verificat prin magazin. Am mers până la Body Shop să văd dacă nu cumva era acolo, cumpărând balsam de buze sau gel de duș. Treizeci de minute mai târziu, am găsit-o cumpărând cercei la Claire's.

— Te-am căutat peste tot! i-am reproșat.

— Îmi pare rău, mă uitam la bijuterii!

Marie și-a luat restul și, cu delicatețe, l-a pus înapoi în portofel, apoi a apucat sacoșa albă din plastic care, fără în-doială, conținea bijuterii din aur fals, care sigur aveau să îi păteze urechile într-o nuanță gri-verzuie.

Am urmat-o în timp ce ieșea încrezătoare din magazin și se îndrepta spre intrarea în fața căreia parcaserăm.

— Stai! am spus, oprindu-mă pe loc. Voiam să merg la foodcourt!

Marie s-a întors spre mine și s-a uitat la ceas.

— Îmi pare rău, exclus! O să întârziem.

— La ce?

— Concursul de înot, m-a lămurit pe dată.

— Ce concurs de înot? am întrebat-o. Nu mi-a spus ni-meni ceva despre vreun concurs de înot.

Marie nu mi-a răspuns, pentru că nici măcar nu era necesar. O urmam deja spre mașină, dispusă să merg oriunde mi-ar fi spus să merg, dispusă să fac orice mi-ar fi spus să fac.

Abia când am urcat în mașină, s-a milostivit să mă lămurească:

— Anul acesta Graham este căpitanul echipei de înot.

A, da!

Graham Hughes! Căpitanul tuturor echipelor din care făcea parte. Favoritul la titlul de „Cel mai atrăgător zâmbet” din albumul liceului. Exact genul de persoană cu care și-ar da întâlnire Sfânta Maria din Acton.

— Grozav! am exclamat.

Era limpede că viitorul meu presupunea nu doar să stau și să urmăresc proba de 500 de metri, stilul craul, ci și să aștept înăuntru mașinii lui Marie după aceea în timp ce ea se săruta cu Graham în a lui.

— Putem măcar ca, în drum, să trecem pe la un drive-through? am întrebat-o pe un ton deja învins.

— Da, bine! a încuviințat.

Apoi mi-am adunat cât am putut încrederea și i-am zis:

— Tu faci cinste!

Marie s-a întors și a râs la mine.

— Ai 14 ani. Chiar nu-ți poți cumpăra propriul prânz?

Sora mea avea incredibila abilitate de a mă face să mă simt prost chiar și când eram cea mai sigură pe mine.

Ne-am oprit la un Burger King și am mâncat un Whopper Jr. pe scaunul din față al mașinii ei, mânjindu-mă cu ketchup și muștar pe mâini și fiind silită să aștept până am parcat ca să găsesc un șervețel.

Marie m-a abandonat din clipa în care am simțit mirosul de clor în aer. Așa că am stat în tribune și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să mă distrez.

Piscina interioară era plină de băieți de vârsta mea, toți bine făcuți și musculoși. Nu îmi era clar încotro să mă uit.

Când Graham a urcat pe blocstart și a sunat fluierul, am privit cum se scufundă în apă cu ușurința unei păsări zburând prin aer. Din momentul în care a intrat în piscină, a fost clar că urma să câștige cursa.

Am văzut-o pe Marie, în colțul îndepărtat, țopăind în sus și în jos, ținându-i pumnii să câștige, crezând în el cu toată puterea. Când Graham și-a revendicat tronul, m-am ridicat și am plecat, trecând pe lângă cealaltă parte a tribunelor și prin sala de sport, în căutarea unui automat.

Când m-am întors – cu 50 de cenți mai săracă, dar cu o pungă de Doritos mai bogată –, am văzut-o pe Olive stând în fața mulțimii împreună cu familia ei.

Într-o zi, vara trecută, chiar înainte de începerea școlii, mă aflu cu Olive în subsolul ei când mi-a mărturisit că are impresia că este gay.

Mi-a spus că nu este sigură. Pur și simplu simțea că nu e în totalitate hetero. Îi plăceau băieții, dar începea să creadă că i-ar plăcea și fetele.

Eram destul de sigură că eram singura persoană care știa. De asemenea, eram destul de sigură și că părinții ei începuseră să bănuiască. Asta însă nu era treaba mea. Singura mea treabă era să-i fiu prietenă.

Așa că am făcut lucrurile pe care le fac prietenii, cum ar fi să pierdem vremea împreună și să ne uităm la videoclipuri muzicale ore întregi, așteptând să apară „Torn” al lui Natalie Imbruglia, astfel încât Olive să se poată zgâi la ea. Totuși, nu fusese un gest complet altruist, căci era și melodia mea preferată și visam să-mi tai părul ca să arăt ca Natalie Imbruglia.

De asemenea, nu a fost complet altruistă nici dorința mea de a revedea filmul *Titanic* o dată la fiecare câteva săptămâni, în timp ce Olive încerca să-și dea seama dacă îi plăcea să se uite la scena de sex dintre Jack și Rose pentru că era atrasă de Leonardo DiCaprio sau de Kate Winslet.

— Bună! m-a salutat când m-a văzut în ziua aceea la bazin.

— Bună! i-am răspuns.

Olive purta un maiou alb pe sub cămașa bleu descheiată. Părul lung și brunet îi atârna drept și îi trecea de umeri. Cu un nume ca Olive Berman, cu greu puteai să îți dai seama că e jumătate evreică, jumătate coreeană, dar se mândrea în egală măsură cu locul din Coreea de Sud de unde venise familia mamei ei, dar și cu cât de minunat fusese bat mitzvahul ei.

— Ce-i cu tine aici? m-a întrebat.

— Marie m-a târât și apoi m-a abandonat.

— Ah! a exclamat ea, dând din cap. Tipic pentru Fiica Librarilor! A venit să-l vadă pe Graham?

Olive a făcut o mutră caraghioasă când a rostit numele lui Graham, iar eu am apreciat faptul că și ea îl considera un personaj hilar.

— Da! i-am răspuns. Dar... stai, tu de ce ești aici?

Fratele lui Olive înotase până anul trecut, când absolvise liceul. Olive încercase și ea, dar nu reușise să intre în echipa de înot a fetelor.

— Vărul meu, Eli, înoată pentru Sudbury.

Mama lui Olive și-a întors privirea de la concursul de înot și s-a uitat la mine.

— Bună, Emma! Vino, ia loc!

Când m-am așezat lângă Olive, doamna Berman și-a îndreptat atenția înapoi spre piscină.

Eli a ieșit pe locul al treilea, așa că, într-un gest reflex, doamna Berman și-a încleștat plină de frustrare pumnii și apoi a clătinat din cap. Pe urmă s-a întors și s-a uitat la Olive și la mine.

— Mă duc să-l îmbrățișez de consolare pe Eli și apoi, Olive, putem merge acasă, a spus ea.

Am vrut să o întreb dacă pot să merg cu ele pe drumul spre casă. Olive locuia la doar cinci minute de mine. Casa mea era mai mult sau mai puțin între a lor și ieșirea de pe autostradă. Totuși, îmi era jenă să cer lucruri de la oameni. Mă simțeam mai confortabil învârtindu-mă în jurul cozii.

— Probabil că ar trebui să o găsec și eu pe Marie, am spus. Să văd dacă putem pleca.

— Te putem duce noi! s-a oferit Olive. Nu-i așa, mamă?

— Desigur! a răspuns doamna Berman în timp ce se ridica și se strecura printre gradenele înghesuite. Vrei să vii să-ți iei rămas-bun de la Eli? Sau ne întâlnim la mașină?

— La mașină, a venit replica lui Olive. Totuși, spune-i lui Eli că l-am salutat!

Olive și-a vârât mâna în punga mea cu Doritos și s-a servit.

— Bine! a reluat odată ce mama ei se îndepărtase suficient cât să n-audă. Ai văzut-o pe fata aflată pe partea cealaltă parte a bazinului, cea care vorbea cu tipul în slip roșu?

— Ha?

— Fata cu coadă de cal. Vorbea cu cineva din echipa lui Eli. Sincer, cred că ar putea fi cea mai sexy fată din lume! Din toate timpurile! Care a existat vreodată, de când lumea și pământul.

M-am uitat spre piscină, căutând cu privirea o fată cu o coadă de cal. N-am avut succes.

— Unde este? am întrebat-o.

— Acum e lângă trambulină, m-a lămurit Olive, arătându-mi. Chiar acolo! Lângă Jesse Lerner.

— Cine? am întrebat în timp ce urmăream degetul lui Olive până la trambulină

Și acolo am văzut, într-adevăr, o fată drăguță cu o coadă de cal, dar nu mi-a păsat.

Pentru că l-am văzut și pe băiatul înalt, zvelt și musculos de lângă ea.

Avea ochi adânci, trăsături bine definite și buze pline. Părul scurt și castaniu-deschis îi era pe jumătate încâlcit, pe jumătate în sus, rezultatul smulgerii căștii de înot de pe cap. După slipul pe care îl purta, mi-am dat seama că e elev la școala noastră.

— O vezi? m-a întrebat Olive.

— Da! am răspuns. Da, e drăguță! Dar tipul cu care vorbește... Cum ai spus că îl cheamă?

— Care? a întrebat Olive. Jesse Lerner?

— Da! Cine este Jesse Lerner?

— Cum de nu știi cine este Jesse Lerner?

M-am întors și m-am uitat la Olive.

— Nu știi! Pur și simplu, nu știi. Cine este?

— Locuiește lângă familia Hughes.

M-am întors către Jesse, urmărindu-l cum ridică de jos o pereche de ochelari.

— Este în anul nostru?

— Da!

Olive a continuat să vorbească, dar eu deja începusem să nu o mai bag în seamă. În schimb, îl priveam pe Jesse în timp ce se îndrepta spre vestiar cu restul echipei lui. Graham era lângă el și chiar i-a pus mâna pe umăr pentru o clipă înainte de a-i sări înaintea în coada care se formase și care înainta încet. Nu mi-am putut lua ochii de la felul în care se mișca Jesse, încrederea cu care pune un picior în fața celui-lalt. Era mai tânăr decât toți ceilalți înotători – bobocul din echipa școlii –, și totuși părea în largul lui, stând în fața tuturor într-un slip minuscul.

— Emma! mi-a atras atenția Olive. Te holbezi!

Chiar atunci, Jesse și-a întors capul ușor și, pentru o secundă în care am rămas fără suflare, privirea i s-a oprit asupra mea. Din instinct, mi-am ferit privirea.

— Ce-ai spus? am întrebat-o pe Olive, încercând să mă prefac interesată de discuția cu ea.

— Am spus că te holbezi la el.

— Ba nu, nu-i adevărat! m-am dezvinovățit.

Atunci doamna Berman s-a întors în partea noastră de gradene.

— Credeam că ne întâlnim la mașină, a remarcat ea.

— Scuze! a zis Olive, sărind în picioare. Venim acum!

— Scuze, doamnă Berman! am îngăimat și le-am urmat pe amândouă în spatele tribunelor și apoi pe ușă.

Chiar înainte de ieșire, m-am oprit ca să îi arunc lui Jesse o ultimă privire, iar atunci am văzut un crâmpei din zâmbetul lui. Era larg și strălucitor, cu dinții la vedere și sincer. Îi lumina tot chipul.

M-am întrebat cât de bine ar fi fost ca zâmbetul acela să îmi fie destinat, să fiu cauza unui astfel de zâmbet – și, dintr-odată, noua mea pasiune pentru Jesse Lerner s-a transformat într-un balon uriaș, atât de mare, încât ar fi putut să ne ridice pe amândoi în aer dacă ne-am fi agățat de el.

Autoarea cărților *Scandalul din Malibu*, *Daisy Jones & The Six* și *Carrie Soto se întoarce* le oferă cititorilor o nouă și uluitoare poveste de dragoste despre o femeie silită să aleagă între soțul pe care îl credea mort și logodnicul care a ajutat-o să redescopere frumusețea vieții în perioada de „văduvie”.

La 20 de ani, Emma Blair se căsătorește cu Jesse, iubitul ei din liceu. Cei doi își construiesc împreună o viață care nu corespunde așteptărilor părinților sau ale oamenilor din orașelul lor natal din Massachusetts. Emma și Jesse călătoresc prin toată lumea, trăind la maximum și profitând de orice aventură le iese în cale.

În ziua când ar fi trebuit să își sărbătorească prima aniversare a nunții, Jesse, aflat într-un elicopter deasupra Pacificului, dispare. Pur și simplu, dispare pentru totdeauna!

Emma renunță la slujbă și se mută din nou în orașul natal, într-o încercare de a-și recăpăta echilibrul. După o vreme, tânăra, ajunsă acum la 30 de ani, îl întâlnește din întâmplare pe vechiul ei prieten, Sam, și, fără să vrea, se îndrăgostește din nou. Când Emma și Sam se logodesc, femeia simte că a primit o nouă șansă la fericire.

Asta până când Jesse este găsit. Bărbatul a supraviețuit accidentului de elicopter și în toți anii aceștia a încercat să se întoarcă acasă, la nevasta lui. Trezindu-se aproape peste noapte cu un soț și un logodnic, Emma trebuie să-și dea seama cine este și ce își dorește de la viață, încercând în același timp să-i protejeze pe cei pe care îi iubește.

Care dintre cei doi bărbați este iubirea ei adevărată? Și ce înseamnă să iubești cu adevărat? Emma știe că trebuie să-și asculte inima, doar că nu este sigură ce îi comunică aceasta.

„Cutremurătoare! [...] Această senzațională poveste de dragoste te va tulbura.”

COSMOPOLITAN

Desemnată cea mai bună carte a verii de *Cosmopolitan*, *InStyle*, *Redbook*, *Us Weekly*, *PopSugar*, *BuzzFeed*, *Bustle*, *Brit+Co*, *Parade*.